

ХАРМОНИЧНА ДЪЯТЕЛНОСТЪ.

10-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(IV ГОДИНА)
ДЪРЖАНА ОТЪ УЧИТЕЛЯ НА 17. XII 1924 Г — СОФИЯ.

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ—РУСЕ
ул. Сараоолу № 21

ХАРМОНИЧНА ДЪЯТЕЛНОСТЪ.

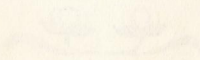
10-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(IV ГОДИНА)
ДЪРЖАНА ОТЪ УЧИТЕЛЯ НА 17 XII 1924 Г. СОФИЯ.

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ—РУСЕ
ул. Сараоолу № 21.

XALMON PH. IT. 1880

THE NEW YORK PUBLIC LIBRARY
ASTOR LENOX TILDEN FOUNDATION
455 N. 5TH ST. N.Y.C.

THE NEW YORK PUBLIC LIBRARY
ASTOR LENOX TILDEN FOUNDATION
455 N. 5TH ST. N.Y.C.

Хармонична дѣятелностъ.

Размишление.

Прочетоха се нѣкои отъ работитѣ върху темата: „Най-важната мисль за мене отъ 9 лекция на общия класъ“.

Изпѣйте упражнението: „Въ начало бѣ Слово!“

Ще ви задамъ два въпроса, да видимъ какъ ще отговоритѣ. Тия въпроси мога да ви приведа въ алгебрическа форма, но това ще остане за по-послѣ. Нѣкой си богатъ човѣкъ А обича да си попейва, за-това често отива при господинъ К, който е кръчмаръ, има хубаво винце. Всѣки день той изпива за сто лева винце. Другъ нѣкой си господинъ е много набоженъ човѣкъ. Той всѣки день отива въ църква при свещеника Д, и тамъ похарчва по сто лева, купува свещи, това онова. Слѣдъ 20 година и двамата осиромашаватъ: единиятъ изхарчва всичкитѣ си пари за пиене, а другиятъ — за църквата. Какво спечелиха и двамата? И двамата ходили и харчили. И единиятъ давалъ, и другиятъ давалъ — единиятъ на кръчмаря, другиятъ на църквата. По какво се отличаватъ? —

По едно нѣщо, а именно: единиятъ ще развали здравето си, а другиятъ ще бжде здравъ. Онзи, който е ходилъ въ кръчмата, ще разсипе тѣлото си, а онзи, който е ходилъ въ църква, ще има здраво тѣло — нищо повече. Тогава питамъ: каква е придобивката на онѣзи, които служатъ на Бога? — Ще иматъ здраве. Онѣзи пъкъ, които служатъ на дявола, ще изгубятъ здравето си. Какъ ще прѣведете тия величини въ алгебрата. Сега нѣкой ти казва, че нищо не струвашъ, т. е. че ти си нула. Ами и нищото е пакъ нѣщо. Нищото е тъй голѣмо за себе си, както и другитѣ числа. Казвашъ: нулата не струва нищо. Прѣдставете си, че имате 10,000 лева мѣсеченъ приходъ, но харчитѣ 5,000 лева мѣсечно. Колко ще ви останатъ? — Ще ви останатъ 5,000 лева. Ако имате 10,000 лева и харчите пакъ 10,000 лева колко ще ви останатъ? — Нищо. Ако, обаче, имате 10,000 лева приходъ, а харчите 20,000 лева, колко ще ви останатъ? Това вече е по-лошо отъ нула, отъ нищо, защото ще имате минусъ 10,000 лв., значи ще имате дългъ. И тъй, въ висшата, въ Божествената математика всички рационални числа, изобщо реалнитѣ числа сж излезли отъ въображаемитѣ. Наричатъ ги имагинерни числа. Но едно реално число не може да произведе едно имагинерно число.

Сега, да вземемъ другъ факторъ. Да кажемъ, че имате единъ топломѣръ или единъ барометъръ, който показва температура 10 градуса надъ нулата. Тия 10 градуса показватъ, че въ атмосферата имаме 10 кубически метра влага. Слѣдъ врѣме живакътъ въ барометъра спада на 10 градуса подъ нулата. Значи въ атмосферата имаме 10 кубически метра безвлажие. Каква е разликата въ единия и въ другия случай? Едното число е отрицателно, а другото — положително число. При първото число имаме 10 градуса влага, а при второто липсва 10 градуса влага. Обаче отношението между тия числа е едно и също — 10^0 нагорѣ, 10^0 надолу. Този законъ, по който се опрѣдѣля атмосферното налѣгане, а отъ тамъ и промѣнитѣ въ врѣмето, има извѣстно приложение и въ науката. Какво приложение, обаче, има той въ живота? Какъ го прилагате тамъ? Може ли при спадане на вашия барометъръ да не се измѣни и вашето състояние? — Не може. Имайте прѣдъ видъ, че нѣкой пѣтъ присѣствието на влагата въ въздуха е по-полезно, отъ колкото отсѣствието. Нѣкой пѣтъ е обратно: присѣствието на влагата въ въздуха е врѣдно, а отсѣствието е полезно.

Прѣди да ви обясня единъ въпросъ, ще ви попитамъ слѣдното нѣщо. Да кажемъ, че 10 килограма

ледъ. Водата вжтрѣ въ леда ли е? Не, ледътъ се състои отъ вода. Какъ? — Чрѣзъ сцепление частицитѣ на водата замръзватъ въ ледъ. Водата и безъ леда може да съществува, но ледътъ никога не може да съществува безъ вода. Ледътъ е едно случайно явление. Водата въ леда никога не се намалява. Умразата е ледътъ въ живота. Тя е нѣщо случайно. Живота не излиза отъ умразата. Тогава, какъ е произлѣзаль този ледъ!

Допуснете сега, че отъ слънцето падатъ лъчи на земята. Око всичкитѣ части на земята се огрѣватъ еднакво отъ слънцето, какъ ще се обрѣзува леда? Колкото едно тѣло е по-далечъ отъ слънцето, толкозъ по-малко топлина ще има и толкозъ по-лесно ще се измени неговото състояние. Кога тѣлата замръзватъ? — Когато се отдалечатъ отъ слънцето. Кога хората изгубватъ любовтъта си? — Когато изгубватъ паритѣ си, или когато изгубватъ живота си? Когато се отдалечаватъ отъ Бога. Това е най-вѣрната философия. Господъ не те е турилъ да живѣешъ на сѣверния полюсъ, то е по твой капризъ. Ще се върнешъ отъ тамъ и ще си изберешъ мѣсто, дѣто слънчевитѣ лъчи могатъ да те топлятъ. Вие може да изпратите на сѣверния полюсъ всичката знаменита английска флота, но нищо да не остане отъ нея, тъй може да

замръзне тя. Всички кораби, всичко ще остане тамъ. Този ледъ е по-силенъ отъ англичанитѣ, по силенъ е и отъ германцитѣ. Ако пратите дори и флотата на цѣлия свѣтъ да бомбадира този ледъ, той ще ги хване всички и ще ги задържи. До кога? — До като дойде лѣтото. Тази флота не трѣбва да ходи на сѣверния полюсъ, защото ще остане още на пѣтя.

Слѣдователно, жгълтъ, който се образува отъ лъча на падането опрѣдѣля степенята на замръзването. Въ сѣврѣмненната наука вие трѣбва да се стремите да прѣвеждате нѣщата отъ видимия свѣтъ къмъ появяването на вашия вжтрѣшенъ животъ. Вие седите сега и си казвате: Господъ не може ли направи самъ всичко това? — Господъ всичко е направилъ, нѣма какво да прави. Той всичко направи толкозъ хубаво, ние обаче не сме направили нищо. Богъ е направилъ свѣта толкова хубаво, че животътъ въ него си върви като часовникъ, но понеже въ нашия свѣтъ има нѣщо дисхармонично, та мислимъ, че и цѣлиятъ свѣтъ е тъй нехармонично устроенъ. Вие казвате това: Защо Господъ е създалъ така свѣта? Това е илюзия въ нашия умъ. Запитвате: защо хората се биятъ? Колко души се биятъ? Това, че се биятъ нѣколко милиона хора на земята, не е нищо. Що сжтия нѣколко милиона хора прѣдъ онова грамадно

множество същества, които живѣятъ на други слънца, на други планети и прѣкарватъ единъ тихъ, миренъ, въ чисто братски отношения животъ? Слѣдователно, хората на земята сж малко анормални, живѣятъ единъ анормаленъ животъ, за което си има причини, подалечъ сж тѣ отъ слънцето. Хората сж далечъ отъ слънцето, затова се биятъ. Кога се биятъ тѣ? — Биятъ се хората само при известни условия. Пролѣтно врѣме, когато слънцето започне да грѣе по-силно, ледоветѣ захващатъ да се пропукватъ тукъ-тамъ, раздробяватъ се на по-малки и на по-голѣми парчета, явява се стълкновение между тия парчета и се чува единъ вжтрѣшенъ шумъ, единъ вжтрѣшенъ пукотъ. Слѣдъ туй тия — едри парчета се надробяватъ на по-дребни, които започватъ да се мушкатъ помежду си. Раздробяватъ се, мушкатъ се, докога? Докато се стопятъ. Щомъ се стопятъ, протичатъ обилно води — животътъ се явява. Питамъ: като се стопятъ всички парчета какво ще изгуби свѣтътъ? Ще изгуби ли нѣщо? — Нищо. Я ми кажете, ако изгубимъ всички свои глупава идеи и теории за живота, какво губимъ въ сжщностъ? — Това не е загуба, то ще бжде една печалба. Нѣкои пжтъ загубата на нѣкои нѣща сж истинска печалба за живота. Затуй ние казваме: духовнитѣ хора трѣбва да бждатъ много умни. А

днесъ какво виждаме въ свѣта? Съврѣмениятъ свѣтъ страда отъ учители, които не сж приготвени да учать. Единъ гимназистъ отъ Варна отишълъ прѣзь едно лѣто да прѣкара ваканцията въ нѣкое отъ близкитѣ варненски села. Влѣзалъ да живѣе въ къщата на единъ отъ тамошнитѣ селяни. Единъ день селянинътъ го запитва: „Ти като си ученъ, ще можешъ ли да ме острижешъ?“ — Ще мога, какъ не! Обаче този ученикъ никога не билъ стригаль. Той взелъ ножицитѣ и вмѣсто да остриже косата на селянина, просто я накълцаль, направилъ я само на стѣпала. Запитвать го другаритѣ му: „Кой ти накълца така косата?“ — Е, онзи седмокластникътъ, ученикътъ отъ гимназията. Има хора въ свѣта, които по сжщия начинъ накълцвать мислитѣ на другитѣ. Трѣбва да знаемъ, обаче, че отъ нашитѣ криви понятия Божиитѣ пѣтища нѣма да съ измѣнять.

Ще ви прочита нѣколко стиха отъ Посланието на Павла къмъ Ефесянитѣ, четвърта глава. То се отнася до светиитѣ въ Ефесъ и вѣрнитѣ въ Христа Исуса. Често вие мислите, че светиитѣ седятъ много високо, но ето какво пише апостоль Павелъ: „И тъй, азъ узникъ въ Господа, моля ви да ходите достойно на званието, въ което бидохте призвани съ всѣко смиреномъдріе и кротость; съ дълготърпѣние

да си прѣтърпѣвате единъ другъ, съ любовь, като се стараете да увардите единството на Духа въ свързката на мира: едно тѣло и единъ Духъ, както се и призвахте съ една надежда на званието ваше: единъ Господъ, една вѣра, едно кръщение, единъ Богъ и Отецъ на вситѣ, Който е надъ всички, чрѣзъ всички и въ всички насъ. А всѣкому отъ насъ се даде благодать по мѣрката на Христовото дарование. Затова казва: „Като възлѣзе на високо, плѣни плѣнъ и даде давания на човѣцитѣ.“ А това „възлѣзе“, що е друго, освѣнъ че е и слѣзълъ по напрѣдъ въ най-долнитѣ страни на земята? Този, който е слѣзълъ, Той е и Който възлѣзе по-горѣ отъ всичкитѣ небеса да изпълни всичко — отъ 1—10 стихъ. Разбира се, Той изпълни не материални нѣща, а нѣща небесни, а то е вжтрѣшния животъ.

„И Той даде едни да сж апостоли, други проци, други пѣкъ благовѣстителители, а други пастири и учители, за усъвършенствуването на светиитѣ въ дѣлото на служенето, въ назиданието на тѣлото Христово.“ — ст. 11, 12. Значи, светиитѣ трѣбва да се усъвършенствуватъ. Той далъ едни да сж апостоли. Какво подразбира апостолъ Павелъ по думата „апостолъ“? — Апостоли сж били всички ония, които сж имали прѣмо съобщение съ Христа. Апостолитѣ сж

имали видимо съприкосновение съ Христа на земята, а пророцитѣ сж имали духовно съприкосновение. Тѣ виждатъ по духовенъ начинъ; духовно се съобщаватъ съ невидимия свѣтъ. „Други сж благовѣстители“. Благовѣститель е този, който има откровения отъ духа и дѣйствуватъ по духовенъ начинъ. „Други пастири“. — Тѣ ходятъ, наставляватъ. Нали знаете каква е цѣльта на пастира, който гледа стадото? „И учители за усъвършенствуване на светиитѣ“. Значи светиитѣ, като сж дошли на земята, трѣбва да се учатъ. Сега мнозина мислятъ, че светията знае всичко. Не е така. Има светии, които знаятъ много малко. Тѣ сж свети хора, но се нуждаятъ отъ познание.

Съврѣмениятъ християнски свѣтъ страда отъ едно голѣмо заблуждение: тѣ мислятъ, че като се обърнатъ къмъ Бога, като имъ се простятъ грѣхове-тъ, не имъ трѣбва нищо друго. Не е така. Въ врѣмето на апѣстоль Павла имало сжщия споръ. Не, всички хора трѣбва да се усъвършенствуватъ, защото не е само пробуждането на Божественото съзнание, което човѣкъ трѣбва да постигне. Процесътъ, който твори, който построява, постоянно трѣбва да се увеличава. Творчесткиятъ духъ у човѣка трѣбва непрѣкъснато да се проявява. Този духъ е сжщеврѣменно и духътъ на природата. И въ такъвъ случай,

разликата между едно човѣшко проявление и едно природно е тази, че при първия процесъ нѣщата постоянно се смаляватъ и изгарятъ, а при втория — нѣщата постоянно се увеличаватъ и разширяватъ. Въ Божественото значи всѣкога има увеличение и разширение. Тамъ, дѣто нѣма увеличение, тамъ, дѣто нѣма разширение, този процесъ не е Божественъ.

Всички трѣбва да си съставите за себе си, за своето поведение едно правилно понятие защото отъ това ще зависи вашия вжтрѣшенъ растежъ. И до толкозъ вие ще успѣете, до колкото разбирате и прилагате Божественото Слово. Първото нѣщо, съ което човѣкъ трѣбва да започне, това е Словото. Второто нѣщо, това е Истината. Третото нѣщо, това е Божествениятъ Духъ. Онзи, който не може да разбира Словото, не може да разбира и Истината, а който не може да разбира Истината, не може да разбира и Духа. Защото Духътъ слиза въ Истината; Истината слиза въ Словото, а Словото за сега е главата. Апостолъ Павелъ казва на едно мѣсто въ Писанието, че главата на църквата е Христосъ. Въ сжщность Христосъ е Словото, а глава на Христа е Богъ. На много мѣста въ Писанието думата Господъ е замѣнена съ думата Богъ. Въ тази книга на евреитѣ само на четири мѣста е употребена думата „Богъ,

а въ българския прѣводъ думата „Господъ“ е замесена съ думата „Богъ“ На друго мѣсто апостолъ Павелъ казва: „Съблѣчете се отъ вехтия човѣкъ и облѣчете се въ новия! Това е една фигура на рѣчьта. Какъ може човѣкъ да се съблѣче отъ вехтия човѣкъ, и какъ да се облѣче въ новия? Ако тия думи не се отнасятъ до мисълта на човѣка, „какъ ще се разбератъ“? Значи, човѣкъ трѣбва да изостави всички стари, вехти мисли и да се облѣче съ нови, съ Божественитѣ мисли, които идатъ само отъ Бога. Мисълта на човѣка е единственото нѣщо, което го опрѣдѣля, какъвъ е.

Сега, ще дойда до главната, основната идея, върху която щѣхъ да ви говоря. Нека излѣзе нѣкой отъ васъ да нарисува на дъската една лодка съ двѣ лопати!

Какво може да се говори за тази лодка? Може ли да предвидитѣ, какво ще излѣзе отъ лодката, какво ще се говори за нея? Ние ще си послужимъ съ тази лодка, за да изяснимъ единъ законъ. Прѣдставете си, че въ тази лодка се намиратъ двама души, мъжъ и жена, които искатъ да се разходятъ съ нея по море. Седятъ тѣ единъ до другъ, мъжътъ хваналъ едната лопата, жената хванала другата, разходятъ се по морето. По едно врѣме, като се разговарятъ, мъ-

жътъ казва на жената: азъ и безъ тебе мога. — Хубаво като можешъ, толкова по-добрѣ. Вдига тя лопатата си, прѣдстава да гребе. Мжжътъ гребе самъ. но какво става съ лодката? — Започва да се върти отдѣсно на лѣво, не върви напрѣдъ. Защо? Това показва, че мжжътъ безъ жената не може. Послѣ лѣкъ жената казва: И азъ мога безъ тебе. Мжжътъ сега вдигне лопатата, не гребе. Какво става? — Лодката се върти отлѣво на дѣсно, не върви напрѣдъ. Значи, и жената, като работи сама, лодката се върти; и мжжътъ, като работи самъ, лодката се върти — никакъвъ прогресъ нѣма. Но ако тия двама души се впрегнатъ заедно да каратъ лодката, да гребатъ едновременно, тогава движението е правилно, и цѣлтъ се постига. Сега, изгодътъ отъ тази лодка е слѣдниятъ: нѣкой хора даватъ прѣимущество на ума, като прѣнебрегватъ сърцето, а други — обратно, но уменъ трѣбва да бжде човѣкъ. За движението на тази лодка има нужда отъ двѣ лопати. Ако я оставимъ само съ една лопата, човѣкъ ще се върти въ водата като гжска, т. е. този много умниятъ човѣкъ ще се върти около себе си. И онзи, който се хвали съ сърцето си и казва, че има много любовъ, а прѣнебрегва ума, и той се върти на другата страна въ водата, безъ да върви напрѣдъ. Нито онзи, който работи

само съ ума си, нито очзи, който работи само съ сърцето си, постигатъ нѣщо. Тѣ образуватъ само едно кржгообразно движение около себе си, създаватъ си едно хаотическо състояние.

Слѣдователно, за да се даде едно правилно направление и да се осмисли живота човѣка, непременно умътъ и сърцето трѣбва едновременно да хванатъ тия лопати. Тогава ще имаме вече праволинейно движение, въ което може да се постигне цѣльта. И тъй, вие ще поставитѣ на мѣсто вашия умъ и вашето сърце. Въ този свѣтъ ще работитѣ и съ ума си и съ сърцето си, ако искате да се движите по права линия, да стигните Бога. Работите ли само съ ума си, вие до Бога не може да стигнете; работите ли само съ сърцето си, вие пакъ до Бога не може да стигнете. Защото сърцето трѣбва да бжде пълно съ мислитѣ на ума, и умътъ трѣбва да бжде пълень съ желанията на сърцето. Ние говоримъ за „сърце и умъ“ не въ тази смисълъ, както ги разбиратъ днесъ. Подъ „сърце и умъ“ разбирамъ тия два принципа, които Богъ поставилъ като разумни сили въ насъ. Човѣшкиятъ духъ и човѣшката душа трѣбва едновременно да се слушатъ и да си помагатъ. Затова ние казваме: човѣкъ не трѣбва да се раздвоява. Раздвояването е пропукване на съзнанието и тогава

или умътъ, или сърцето спира своята дѣятелность. И тукъ именно е всичката съврѣменна опасность за човѣчеството. Нѣкой човѣкъ казва: счупено ми е сърцето, не искамъ да работя. Трѣбва да работя само съ ума си, трѣбва само да мисля. Той мисли, мисли, не може да измисли нищо, все на едно мѣсто се върти докато най-послѣ рѣши да впрегне на работа и сърцето си. Сърцето като работи, ще се излѣкува. Той си казва: само съ мисълъ тази работа не става, ами чакай да впрегна и сърцето на работа! Много мисли изтощаватъ човѣка. Други нѣкой като чувствува много, и той се върти само на една страна. Какво трѣбва да направи той? — Ще впрегне ума си на работа. Затуй ще впрегнете и ума си, и сърцето си правилно. Това е Божествениятъ пѣтъ. И всѣки отъ васъ, който работи така, ще бжде успѣшенъ въ школата. Единъ отъ великитѣ закони на развитието е слѣдниятъ: Божествениятъ Духъ слиза да работи въ насъ само тогава, когато сърцето и умътъ работятъ правилно. Щомъ единиятъ принципъ се откаже да работи, Духътъ не слиза. Тогава ти само ще се въртишъ на едно мѣсто. Щомъ имашъ нѣкаква горчивина въ сърцето си, пакъ си взелъ само едната лопата. Туй трѣбва да знаете! Често нѣкои ме питатъ, защо не прогресиратъ. За-

щото работите съ една лопата. Като работитѣ съ двѣтѣ лопати, работата върви напредъ. Казвате: ама трудя се! Трудишь се, но само съ една лопата. Двѣ лопати трѣбватъ. Никакво съмнѣние въ ума, никаква горчивина въ сърцето! Нѣма какво да спорите, кой има прѣимущество. Нѣкой казва: азъ не съмъ ли уменъ човѣкъ? Другъ казва: безъ сърце ли съмъ? Шомъ имашъ отличенъ умъ и отлично сърце, впрегни ума си, впрегни сърцето си, подкарай съ тѣхъ свояга лодка, че като стигнешъ на брѣга, ще можешъ да помагашъ и на другитѣ.

При това, ако впрегнете така сърцето си и ума си, вие ще можете да разбирате тази свещена книга — Библията — по единъ новъ начинъ. Библията е много символистическа книга. Тя се тълкува по три начина: единиятъ начинъ е материалистически, другиятъ е духовенъ, а третиятъ е Божественъ. Тѣй щото нѣкой може да чете Библията по първия начинъ и ще каже, че тя е обикновена книга; нѣкой може да я чете по втория начинъ и ще каже, че въ нея има полезни работи, а трети може да я чете по третия начинъ и да се вдѣхнови отъ тази книга. Слѣдователно, третиятъ начинъ е най полезенъ. При изучаването на свещенитѣ книги, всички трѣбва да минете и прѣзъ първия, и прѣзъ втория, и прѣзъ третия

начинъ. Изучването на тия книги е необходимо, понеже тѣ съдържатъ въ себе си опитноститѣ на ония хора, които сж минали прѣди насъ и сж завършили своето развитие. Тѣ сж работили и съ ума, и съ сърцето си. И тъй, ако нѣкой пжтъ се спрете въ пжтя на живота си, трѣбва да знаете, че причината за това се намира или въ ума ви, или въ сърцето ви. Затуй именно всѣки ученикъ трѣбва да си служи и съ двата принципа, а не кой каквото му каже, и той да се разколебава. Може да дойде нѣкой човѣкъ отвънъ и ви каже, че не сте на правия пжтъ. Вие трѣбва ли да го повѣрвате и да се разколебаете? Мнозина сж идвали да ми казватъ, че азъ не съмъ въ правия пжтъ. Казвамъ: ти, който ми казвашъ това, ходилъ ли си на небето? — Не съмъ. На тебе лично Богъ говорилъ ли ти е? — Не ми е говорилъ, но азъ съмъ чель Библията. Ако е въпросъ за четене, и азъ съмъ я чель. Такова четене е като четене на вѣстницитѣ. То е вѣстникарска работа. Ако искашъ да ми разправяшъ ония новини, които се пишатъ по вѣстницитѣ, това не е наука. Вземешъ нѣщо отъ тукъ, нѣщо отъ тамъ, скърпишъ го, но това не е наука, това е компилация. Всѣки може да направи една компилация. Не, всички трѣбва да бждете разумни. Защо? Защото само разумнитѣ хора могатъ да

служатъ на Бога. Трѣбва да знаете, че за да служите на Бога, трѣбва да се подчинявате на единъ основенъ принципъ. Въ всички школи по свѣта, отъ какъвото вѣрване и да сж, има само единъ основенъ, Божественъ принципъ, който трѣбва да се спазва. Този основенъ принципъ включва три начина, т. е. три вида служене на Бога. Това е само по отношение на методигѣ, а въ сжщностъ основния принципъ е единъ. По какъвто пътъ и да ходимъ, както и да вѣрваме, ние ще дойдемъ до този принципъ. Всички трѣбва да изпълнимъ туй, което Богъ е опрѣдѣлилъ въ края на краищата. Въ тсва именно седи дълбоката наука.

Като ви говоря за тази лодка, вие си казвате: то е лесна работа! Не, тази лодка трѣбва да я прѣвърнете, да оживѣе въ васъ. Ами утрѣ ще се намѣрите въ бурното море, тогава? Нѣма да се минатъ и 5 — 6 дена и ще ви турятъ въ морето. Какво ще правите тамъ съ една лопата? — Лодката ще се върти. Вие ще си кажете: чакай, ще взема и двѣтъ лопати! Да, напрѣдъ и нищо повече! Щомъ нѣкой отъ васъ каже: чакай да видя, само какво ще каже еди-кой си авторъ, и тогава да утвърдя вѣрата си. Кажешъ ли така, ти си човѣкъ съ една лопата. Имашъ ли побуждение да направишъ нѣщо добро,

изпълни го! Искашъ да приложишъ Божията Любовь, но казвашъ: чакай да видя, какво е писалъ еди-кой си авторъ върху Божията Любовь! Кажешъ ли така ти си вече човѣкъ съ една лопата: сърцето ти седи на едно мѣсто, а умътъ ти отива да провѣрѣва нѣщата. Сърцето ти е на едно мѣсто, а умътъ — на друго. Въпросътъ е много простъ. Усѣмнишъ ли се въ нѣщо, вземи и двѣтъ лопати, тури ги въ водата и гребѣ напрѣдъ! Каква друга философия се изисква? Ако трѣбва да потегля лопатата надѣсно, трѣбва ли да питамъ нѣкой видень философъ, какъ да направя това? Или, ако трѣбва да гребѣ съ лопатата налѣво, нужно ли е да питамъ нѣкой видень моралистъ, какъ да направя това, че да не ударя силно по водата, та да я накърня нѣкакъ? Не, не се смущавай, ще плѣскашъ съ лопатитѣ по водата, както знаешъ, докато се научи Грѣхътъ не е въ това, че плѣскашъ по водата, но грѣхъ е, ако бездѣйствувашъ, грѣшка ще е, ако пуснешъ една отъ лопатитѣ. Казва нѣкой: ама да се не вдига много шумъ. Стига да върви лодката напрѣдъ, та нека се вдига шумъ. Пие сега казваме: полекичка, тихо ще карашъ лодката! Да, така е за онзи, който е майсторъ да пѣтува по море, но за онзи, който се учи, не е прѣстѣпление, че плѣска съ лопатитѣ. Единъ день и той ще се научи да ги слага

майсторски и тогава лодката му ще върви напрѣдъ.

Та казвамъ: Всички вие тѣрбва да имате широки разбирания за нѣщата, една твърда и непоколебима вѣра въ Бога, защото въ Писанието се казва „Богъ толкозь възлюби свѣта, че даде Своя Единороденъ Синъ въ жертва, за да не погине всѣки, който вѣрва въ Него“. И въ замѣна на тази Любовь, Богъ не иска да Го възлюбите. Като изпраща Любовьта на земята, Богъ не изисква отъ васъ любовь, а първото нѣщо, което иска отъ васъ, е да се учите. Вѣрата е законъ на учене. Ако вие не учите, ако вие не мислитѣ, не можете и да служите на Бога. Само единъ ученъ човѣкъ, само единъ уменъ човѣкъ може да служи на Бога разумно. Когато Божествената Любовь започне да действува, да работи въ сърцата ни, когато живата вѣра въ Бога събуди нашия умъ, нашата душа и нашия духъ, само тогава умътъ и сърцето ще могатъ равномѣрно да теглятъ тази лодка по вълнитѣ на морето, и ние ще се движимъ напрѣдъ.

Тѣй щото, не се стремете най-първо да събудите въ себе си любовьта. Вие имате Любовьта. Щомъ Богъ ви е възлюбилъ, противоположното на туй, което Богъ обича, е да имате беззавѣтна вѣра въ Божиата Любовь. Ще имате вѣра въ Божиата Лю-

бовъ, че тя ще ви изведе на добъръ пѣтъ. Нѣма да се съмнѣвате въ нищо! Туй подразбира законътъ на вѣрата: да се не съмнѣвашъ въ тази велика Божия Любовь, която ти е дала живото. Тогава какво ти остава друго? — Да влѣзешъ въ тази лодка, колкото малка и да е тя, и да се учишъ,

Вие трѣбва да учите, защото като отидете въ нѣкоя школа на невидимия свѣтъ, тамъ ще ви изпитватъ. И тамъ иматъ голѣми, черни дѣски, ще ви изкаратъ на дѣската и ще винакарать да сметате. Вие всички тукъ минавате за много учени, мислите, че знаете всичко, но ако излѣзе нѣкой отъ васъ на дѣската да рѣши нѣкоя задача, нѣма да може, а другитъ ще му се смѣятъ. На какво е равно, споредъ васъ, $a + ai$? Първото a е реално число, а второто ai е едно имагинерно число. Знаете ли на какво мяза a ? Ще ви дамъ по моему едно изяснение. Буквата a прѣдставлява единъ търговецъ, който седи дома си и си казва: азъ ще вложя въ търговия единъ капиталъ отъ 500,000 лева и въ скоро врѣме ще спечеля отъ този капиталъ по 10% , значи ще имамъ печалба отъ 50,000 лв., това е ai . Той нѣма нито петъ пари въ джеба си, а работи съ въображаеми, съ имагинерни числа — 500,000 лева и 50,000 лева. Така може да замяза човѣкъ и на онзи цига-

нинъ, който носилъ на главата си едно гърне съ млѣко и си мечтаелъ: „Ще продамъ това млѣко и съ паритѣ отъ него ще си купя една кокошка. Тя ще ми снася яйца, отъ които ще се излюпятъ малки пиленца. Тѣ ще ми израстнатъ, ще ги продамъ и отъ паритѣ имъ ще си купя едно агне. То ще порастне ще се размножи, ще имамъ цѣло стадо овци. Ще ги продамъ и ще си купя една крава, която ще има теленца. Тѣй ще се размножатъ и тѣ, че ще разбогатѣя много. Като стана богатъ, виденъ човѣкъ, ще отида при царската дъщеря, тя ще се ожени за мене, ще си имаме едно хубаво дѣтенце и т. н.“ Зарадвалъ се, подскочилъ, но гърнето пада отъ главата му и се строшава, млѣкото се разлива, а съ това и всичкитѣ мечти се разпрѣсватъ. Питамъ: това, въ каквото е вѣрвалъ този циганинъ, реално ли е? — не е реално. Така и вие често правите въ ума си събирания, получавате голѣми печалби, по 500% но въ резултатъ нѣма никаква печалба. Въ този процесъ на мислене вие изхарчвате извѣстна енергия, но какво придобивате? Буквата **а** означава енергията, която е излѣзла отъ ума ви. Вие сте си мислили за едно въображаемо число — 500,000 лева, което ви дава печалба 50,000 лева, Питамъ ви сега: това нѣщо може ли да се реализира въ дѣйствителния животъ?

Човѣкъ като си мисли само, че е праведенъ, може ли да стане праведенъ? — Не може човѣкъ и когато чувствува, че е праведенъ пакъ не може да стане праведенъ. Той трѣбва да живѣе праведенъ животъ — нищо повече. Човѣкъ, който счита, или чрѣзь чувствуване може да стане праведенъ, той се занимава съ въображаеми величини. Правдата у човѣка произтича отъ живота му. Казвате: да бъдемъ добри! Животътъ е който ражда доброто. Животътъ носи доброто въ себе си. Ние казваме: всички трѣбва да придобиемъ живота, за да бъдемъ добри. Всѣки животъ е великъ, добъръ, защото излиза отъ Бога. Животътъ носи доброто, защото излиза отъ Любовта. Ако животътъ се яви, следъ като станемъ добри, ние ще мягаме на онзи, който мисли, че водата се образува отъ леда. Колкото е възможно да направишъ водата отъ леда толкозъ е възможно да направишъ живота отъ доброто. Затова апостолъ Павелъ казва, че не чрѣзь доброто се спасява човѣкъ философски той е правъ. Не чрѣзь добро се спасява човѣкъ, но чрѣзь Божествения животъ. Въ дадения случай доброто ще бѣде едно послѣдствие отъ великия Божественъ животъ.

Азъ ви казвамъ тия нѣща, понеже вие се намирате въ свѣта, дѣто ще срещнете много учители,

та да ги разберете отъ кои сж. Ще гледате да не се оплитате. Казва се въ Писанието: „Всичко изпитвайте, и доброто дръжете!“ Азъ бихъ казалъ тъй: „Всичко изпитвайте, и Божествения животъ възприемайте въ себе си!“ Има нѣщо пропуснато въ този стихъ. Тогава доброто само по себе си има смисълъ. Приемете ли Божествения животъ, и доброто само по себе си ще дойде.

Тъзи правила ви давамъ за да се пазите. Всѣки отъ васъ има неприятели, видими и невидими. Ако бихте учени хора, и да разбирахте астрология, щѣхте да знаете въ кой мѣсець, въ коя седмица въ кой день и часъ тия духове ще ви нападнатъ и ще можете да се пазите отъ тѣхъ, но понеже не знаете пазете кжщитѣ си всѣкога! Казва Христосъ: „Ако стопанинътъ би знаялъ кога ще дойде крадеца, буденъ би стоялъ“. Нѣкой пжть заспите, дойде този видимиятъ крадецъ и ви обере. Невидимитѣ крадци сж интелегентни. Нѣкой пжть могатъ тъй майсторски да ви оплетатъ, да ви подкопаятъ кжщата, да ви обератъ и да си заминатъ, като ви оставятъ наново да събирате. Като дойде при васъ нѣкой духъ, ще го запитате: кога си въ нѣкоя лодка всредь морето, съ двѣтъ гребла ли гребешъ, или само съ едното? Ще го запиташъ това,

но ще криеш мисълта си. Ако той ти каже, че можеш и съ едно гребло, че може да ти покаже единъ по-лесенъ методъ, като издигнешъ нагорѣ въ лодката си една върлина, обтегнешъ на нея платното, ти не оставяй лопатитѣ си. Дръжъ се за тѣхъ! Да, може би и безъ лопати да отидешъ на другия брѣгъ, но когато има вѣтъръ. Ами когато нѣма вѣтъръ. Има гемиджии, които съ такива платна пътуватъ по три, четири деня по морето, когато съ лопати щѣха да стигнатъ на същото мѣсто по скоро. За всѣки случай, когато пътувате, по вѣтъръ или безъ вѣтъръ, трѣбватъ ви двѣ гребла. Разумниятъ човѣкъ е параходъ, който съдържа въ себе си динамическа сила, която може да използва разумно на всѣко врѣме и мѣсто. Такъвъ параходъ всѣкога върви. Той не чака вѣтъръ. Дали ще духа вѣтъръ или не, за него е безразлично. Умниятъ човѣкъ нѣма да търси платно, което да обтѣга на кораба си. Той ще употреби лопатитѣ. Лопатитѣ работятъ много хубаво. Затуй вие дръжте лопатитѣ! Снемете вашитѣ платна! По нѣкой пътъ може да имате и по една върлина. За всѣки случай, но знайте че на онѣзи, които работятъ съ платна, лодката лесно се обръща въ водата.

Сега, какво разбрахте отъ тази лекция? Азъ нѣ-

ма да ви кажа като нѣкой си, който питаль нѣкого какво разбра отъ еди какво си? — Нищо не разбрахъ. Той му отговорилъ: че ти ли ще разберешъ нѣщо? Има наистина, нѣща неразбрани, но вие дръжте основнитѣ нѣща, основнитѣ принципи! Пъкъ що се отнася до методитѣ, до приложението, всѣки отъ васъ постепенно ще ги изработи въ живота си.

Изпѣйте „Кажми ми ти Истината“ и упражнението „Вечерь, сутринь“.

Вие трѣбва да се упражнявате въ пѣнието. Пѣйте за себе си! Вие не се упражнявате да пѣете за себе си, да си давате мислено концерти. Пѣнието има сила да разрушава леда, умразата, изобщо всички отрицателни мисли. Пѣнието неутрализира тия отрицателни мисли, разсипва ги. Когато искате да прѣмахнете тжгитѣ и скжрбитѣ въ себе си, пѣйте. То е единъ методъ. Защото често човѣкъ се заобикаля отъ такива мисли, които могатъ да го смажатъ. Ако не гласно, то поне мислено въ душата си човѣкъ трѣбва да пѣе. „Пѣйте и възпѣйте Господа!“ казва псалмопѣвецътъ.

Изпѣйте „Въ начало бѣ Слово“ и упражнението „Вдѣхновение“.

Т. м.

„Любовьта ражда доброто“.

— Доброто носи животъ, свѣтлина и свобода за нашитѣ души.

